

Jesper W. Rasmussens tale ved mindehøjtidelighed for ofrene den 7. oktober

Taler

Jesper Waldvogel Rasmussen
Formand for Dansk
Regnbueråd

Dato

7. oktober 2024

Sted

Israels Plads, 1361 København
K

Jeg hedder Jesper Waldvogel Rasmussen, jeg er lærer, debattør og forfatter. Jeg er homoseksuel og formand for LGBT-foreningen Dansk Regnbueråd.

Jeg står her i aften som en privat, bekymret borger. Jeg er ikke jøde. Jeg er kristen, dansk lutheraner - og en hjemmefødning, der kan se 17. generationer, eller sådan noget, tilbage på min slægt, som består af bønder, lærere, præster, borgmestre og en generelt, ja, lind strøm af offentligt ansatte. Så med jobbet som folkeskolelærer passer jeg med andre ord fint ind på stamtavlen.

At "passe fint ind" er nok vigtigt for de fleste af os - også for jøderne i Danmark. Og det gør jøderne, fordi jødernes tro på en række grundlæggende værdier gør dem danske.

Men de er stadig jøder. De vil altid *også* være jøder. Og i situationer som den, vi står i lige nu, er det igen blevet tydeligt, at det at være jøde ikke er risikofrit. Det er blevet farligt. Igen.

Da jeg boede i Los Angeles, fik jeg et venskabeligt forhold til manuskriptforfatteren Del Reisman. Han var en ældre herre, en spiller med mange år på bagen i Hollywood og en af mine yndlingslærere på den filmskole, jeg gik på.

Og han var jøde.

Den amerikanske filmindustri er fyldt med jøder og det er der en god forklaring på, for i 1930'erne flygtede mange af Nazitysklands og Østeuropas filmfolk -

over 800 af dem, cirka - til USA og tog arbejde bl.a. i Hollywood, hvor de blev nogle af de kreative hovedkræfter bag de elskede film fra Hollywoods guldalder.

Da jeg første gang mødte Del og han hørte at jeg var dansk, lyste han op i et varmt smil og sagde:

“Jeg har fidus til danskerne. I tog jer nemlig af jeres jøder under krigen og fik dem til Sverige. Og du ved jo sikkert, at da Hitler beordrede, at de danske jøder skulle gå med jødestjernen, så blev jeres konge så oprevet, at han selv tog den på hver dag, når han var ude at ride - og snart havde alle i Danmark jødestjernen på i protest.”

Historien er jo, som alle her ved - desværre - en myte, hvad jeg syntes jeg måtte fortælle Del Reisman - men den dybe skuffelse, som jeg så i hans venlige øjne og levende ansigt, gjorde at jeg aldrig igen nænnede at afkræfte historien, når nogen i USA nævnte den for mig. Og det skete adskillige gange i mine år i USA. Så frem for at *debunke* den som en smuk myte, nikkede jeg bare og sagde “at der i hvert fald var nogle modige danskere, der gjorde, hvad de kunne.”

Lad os være ærlige: Nogle af dem tog sig jo også godt betalt for det. Forståeligt nok, måske - men det var altså ikke rendyrket altruisme.

Jeg har over det sidste år spekuleret på, om vores selv-forståede medmenneskelighed over for jøderne måske har udviklet sig til en historisk, lidt selvgod sovepude, som vi langsomt slumret behageligt ind på siden oktober 1943?

En uge efter 7. oktober var der et par hundrede mennesker samlet på netop denne plads til en stille, sorgfuld markering af den ufattelige tragedie, som vi også i dag er samlet her for at markere - det blodigste anslag mod jøder siden Holocaust.

Godt en uge efter igen, den 22. oktober - og altså endnu inden Israel havde begyndt sit militære modtræk - var der 30-40 tusind demonstranter på gaden. For Palæstina.

Rigtig mange var helt unge mennesker og børn, familier - både brune og hvide. Der lød dybfølte humanitære budskaber om at skåne civile palæstinensiske liv -

men der var også budskaber, der underkendte Israels grundlæggende ret til at eksistere.

“Fra flodens bred til havet blå, Palæstinas grænser gå”, lød både dét - og det, der var værre. Og tonen og budskaberne er blevet skærpet ganske væsentligt ved de mange demonstrationer, der har været siden.

Hamas er, også her i Danmark, blevet hyldet som en frihedsbevægelse, og massakren italesat som noget selvforskyldt. Noget Israel havde i vente

Det er blevet sagt, at hvis Hamas nedlægger våbnene, så vil der ikke længere være krig.

Og hvis Israel nedlægger våbnene, så vil der ikke længere være et Israel.

Det synes indlysende rigtigt.

Jeg har svært ved at forstå - ja, tilgive - medlemmer af min generation, når de udtrykker antisemitisme eller direkte jødehad. Vi har haft Anden Verdenskrig tæt på via vores forældre og bedsteforældre. Vi er vokset op med en tydelig, levet forståelse af, hvad antisemitisme, nazisme og marxistisk kommunisme kan føre til. Lige om hjørnet fra os.

Vi har med andre ord *ingen* undskyldning.

Jeg har til gengæld brugt ret mange kræfter på at forstå, hvorfor empatien for Israel og jøderne synes at mangle hos så mange unge mennesker i dag. Statistikkerne er beskæmmende læsning i hele den vestlige verden. Også her i Danmark.

Mit bud på en forklaring skal findes i de unges nye menneske- og verdensforståelse:

I det, der kaldes Intersektionalitet.

Intersektionalitet er det helt grundlæggende i den »woke« doktrin. Det er

kernen i en ideologi, som er baseret på normopløsning, nedbrydning af samfundsstrukturer, opløsning af køn og den biologiske familie.

Intersektionalitet forstår verden via såkaldte »magt- og privilegieanalyser« – analyser, der afgør »hvem man holder med« i verdens mange forskellige, komplicerede spørgsmål og konflikter.

Et eksempel: Copenhagen Pride bekender sig åbent til denne ideologi på deres hjemmeside, og udmøntede den i praksis tidligere i år, hvor de afkrævede deres sponsorer stillingtagen i Israel/Palæstina-konflikten, med krav til sponsorerne om at være mod Israel og for Palæstina.

Det var mange af vores største virksomheder ikke villige til, så de afbrød samarbejdet - men halvdelen af sponsorerne var villige. Og blev.

Priden for Palæstina, "Queers for Palestine" osv. - for de fleste mennesker er det absurde koncepter, for en homoseksuel mand som jeg, ville jo ikke få lov at overleve i Gaza, eller for den sags skyld i mange andre islamiske lande.

Og accepten af mig som Gud har skabt mig - og min overlevelse - er ret rimelige krav at stille til de samfund, der vil have min støtte.

I Israel er jeg accepteret.

I Israel bliver jeg ikke fængslet, tortureret eller slået ihjel ... for at være mig.

For at være homoseksuel.

Men når man er et ungt menneske, er ytringsfrihed som vand i hanen, fordi man ingen levet forståelse har af realiteterne bag fx kommunisme eller nazisme - man har jo simpelthen aldrig mødt nogle, der har lidt under dem.

Og når man er et ungt menneske, som forsøger at navigere ind i en meget kompliceret verden, ja, så tilbyder den intersektionelle ideologi en bedragerisk, men besnærende enkel forståelsesmodel af vores verden - og menneskerne i den.

Intersektionalitet har resulteret i alt fra at vi har accepteret at lave medicinsk

kønsskifte på børn, drenge i pigefodbold, til at vi nu også uden at blinke favner den ny-racisme, hvor man rangerer mennesker og tildeler dem rettigheder baseret på uforanderlige overflademærker som køn, kønsidentitet og, allervigtigst, hudfarve og race.

I en »magt- og privilegieanalyse«, som den Copenhagen Pride og de mange unge demonstranter anvender, ja, der vinder Palæstina stort på de såkaldte intersektionelle (lidelses/krænkelses) point.

Palæstinenserne tildeles afgørende offerpoint, fordi de er »brune«, anses som trådt under fode og religiøst forfulgte. Forfulgte af Israel – og af det »hvide Vesten«, der hader islam og brune mennesker. Må vi forstå.

Israel, derimod, taber stort, fordi israelerne (og jøder generelt) på samme intersektionelle skala rangeres som hvide og succesfulde såvel som koloniserere/udbyttere og dermed som det værste af alt i den intersektionelle forståelse:

Undertrykkere.

Og dét er simpelthen dét.

Så overfladisk, umenneskeligt og historieløst er det regnskab. Og det er dét, navnlig de yngre generationer er blevet hjernevasket med - og som mange ikke tør sige fra overfor, selv om de mærker i maven hvor umenneskeligt og forkert det er - for så bliver de udskammet. Af deres egne - hvilket er noget af det man frygter mest, når man er et ungt menneske, og rigtig meget handler om at høre til.

Det må være svært at være ung jøde i Danmark i dag. For en ung jøde har vel lige så meget behov for at høre til i sin generation som alle andre. Der er fre-barer, rusture, Roskildefestival, højskoleophold, drømmen om at finde kærligheden - og man vil jo ikke skille sig negativt ud. Man vil gerne "passe ind". Det er verdens ældste og mest almindelige, menneskelige mekanisme.

Frygten for social udstødelse er på ingen måde ny for jøderne. Den opsummerer vel nærmest jødernes skæbne. Vi kender jo alle sammen lidt til den frygt. Mennesker er et flokdyr, der ofte retter ind efter de stærkeste. Det er ikke altid vi

magter at følge det indre kompas, vi burde.

Jeg føler mere og mere, at vi som nation har mistet kompasset - det historisk-menneskelige, kulturkristne kompas, der kan vise os en vej i tider som disse. Hvis vi forsøger og forvansker historien, som jeg fortalte om før, ja, så mister vi evnen til at forstå os selv - og handle.

Spillereglerne for Danmark - det at være os - går med andre ord tabt.

Det bekymrer mig dybt.

Min generation har simpelthen ikke formået at give vores samfunds vigtigste erfaringer og værdier videre. Så de forstås af den unge generation. Så de mærkes. Så de lever. Så de giver mening.

Vi har forsømt at tage det klassiske og helt nødvendige intergenerationelle opgør, hvor de gamle siger benhårdt fra overfor de værste af de unges ideer - og lærer af de bedste. Så vi kan flytte os sammen.

Vi har i stedet med lidt konfliktsky smil - eller med blind begejstring for de unges nye tanker og begreber - accepteret selv helt ufattelig ringe ideer med et 'nå, ja, sådan er deres generation jo - og de virker da langt mere avancerede og tolerante end vi var'.

Men det er overflade. For det her er hverken tolerance eller nye ideer. Det hele har været prøvet før i det 20. århundrede med forfærdende resultater til følge. Og metoderne? Ja, de er stadig de samme. Løgnen om, hvad det er, der *virkelig* foregår:

"Be kind", er den tilsyneladende venlige, generationelle parole nu.

Men den fulde sætning, som aldrig siges højt, er:

"Be kind - or we will hurt you until you're kind".

Det ved de unge alt for godt nu. De ved, hvor nådesløs straffen er, hvis de ikke følger doktrinen. Hvis den sociale woke-kontrol fanger dem i at træde ved siden af. Hvis de ikke følger religionens dogmer.

Bordet fanger, for nu har de som generation - og vi som deres ukritiske voksne - købt ind på ideologien:

72 køn.

Forkvaklede magt og privilegieanalyser.

Børnekønsskifte.

Mænd i kvindesport.

Ny-racistisk had til hvide mennesker, til vores historie - til os selv ...

Og en eksplosion i verdens ældste had:

Hadet til jøderne.

Vi har som samfund fejlet på et helt eksistentielt niveau - og nu har vi en stor opgave foran os, som vi må løse - som vi skal løse - sammen.

For jeg er nødt til at tro på, at Danmark kollektivt kan vågne. At vi i 2024 kan opildnes af mere end velfærd og Vild med Dans.

At vi i fællesskab kan erkende - og glædes ved - nogle dybt væsentlige delte værdier. At vi kan genfinde kompasset og forstå, at det jødiske samfund i Danmark - ligesom alt andet, der er en vigtig del af os - ikke er noget, der består, uden at vi kæmper for det.

For dem.

Vi har - hver af os - til opgave at gøre myten fra Besættelsen til virkelighed. Og, når det kræves, rent faktisk realisere det, vi troede og håbede, vi var. At vågne og gribe resolut til handling - som den navnkundige Maude Varnæs i Matador og sige:

“Jeg kan køre!” - når der skal køres.

Det er jeg nødt til at tro på, at vi kan - og vil. Og i den ånd vil jeg slutte af med lidt Tennyson.

Sidste strofe i digtet *Ulysses*:

Skønt meget er væk, er dog meget tilbage,

Og skønt vi ej som fordum har styrke at flytte himmel og jord,

Så er vi endnu hvad vi er;

et jævnyrdigt sind med heroiske hjerter,

Svækket af tiden og skæbnen, men viljen er stærk

Til at kæmpe, at søge, at finde, og ikke give op.

Befri Palæstina - og Israel - fra Hamas.

Tak.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Mindetale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/jesper-w-rasmussens-tale-ved-mindehojtidelighed-for-ofrene-den-7-oktober>